

Eva Cerú

Axel Sjöman

Innehållsförteckning

Axel Sjöberg, 61.....	3
Axel som ung till sjöss.....	5
När Axel gick i land och gifte sig.....	8
Axel och Greta.....	11
Axels ensamma år.....	14
Minnen vaknar – och en dröm.....	17
Dröm och planering.....	19
Axel sparar.....	20
Axels lyx.....	23
Förberedelser och avfärd.....	25
Resan.....	28
Ankomsten till Puerto Bueno.....	33
Maria finns här i Puerto Bueno.....	37
Axel knackar på.....	42
Mötet.....	44
Varför skrev du inte?.....	47
Hur blev ditt liv, Maria?.....	50

Axel Sjöberg, 61

I det här kapitel får vi lära känna Axel Sjöberg, eller Sjöman, som kan kallades när han var ung. Axel är 61 år och lever ensam i en liten lägenhet i Göteborg.

Axel Sjöberg är 61 år. Sedan tre år tillbaka är han ensam. Hans hustru, Greta, som han var gift med i 33 år, dog för tre år sedan. Hon hade då varit svårt sjuk i många år. Axel och Greta fick inga barn tillsammans.

När Greta levde bodde Axel och hon i en modern tvårummare. Nu bor Axel i en liten halvmodern etta, enkelt och billigt. Han flyttade till den här lilla ettan för et år sedan.

Axel är pensionär, han har inget arbete längre. Som ung arbetade han i flera år till sjöss på olika båtar och besökte många, många länder. Det var då han började kallas Axel Sjöman. När han sedan gick i land började han arbeta som snickare och det höll han på med i 35 år, tills ryggen inte orkade längre. Vid den tiden började man få problem på verkstaden, där Axel arbetade. Man måste minska på sin personal, så Axel fick gå i för tidig pension för två år sedan.

Det var svårt i början, ensam och utan arbete, men nu är livet meningsfullt, nu har Axel en dröm! Han har en dröm att kämpa för och han kämpar med glädje.

Axel samlar tomburkar och tomflaskor som han pantar i affärer och på systemet. Alla pengarna stoppar han i en burk. En gång i månaden går han till banken med sina

sparpengar. Han spar på sina kläder, han går klädd i de blå overaller, som han hade när han jobbade som snickare. De andra kläderna vill han inte slita på.

Grannarna talar om honom som "Sopgubben". "Han som går och rotar i papperskorgar och soptunnor, usch!" De som har sett honom panta tomflaskor på systemet tror kanske att en del av flaskorna är hans egna, att han samlar flaskor och burkar för han behöver pengar till sprit, att han super upp sina matpengar. Han bryr sig inte om vad de tänker eller säger om honom – de känner ju inte till hans dröm!

De enda som känner till Axels dröm är Elsa och Alvar. Alvar är Axels vän sedan barndomen, de var skolkamrater och seglade sedan till sjöss tillsammans i flera år. De bor inte långt från Axel, bara ett par hus ifrån och en gång i veckan äter han middag hos dem. Elsa tvättar åt Axel, eftersom han inte har tvättmaskin. Hon klipper också hans hår, när det behövs, det blir billigare än att gå till frisör. Elsa och Alvar vill gärna hjälpa Axel att förverkliga sin dröm, som måste bli verklig så fort som möjligt. De kallar honom Axel Sjöman – precis som han kallades när han var till sjöss som ung – och de tycker att han ska göra minst en resa till i livet, den resa som han drömmer om.

Axel som ung till sjöss

För att första Axels dröm idag, måste man titta tillbaka på hans liv. Här berättas lite om livet till sjöss och ett viktigt möte med en person som får stor plats i hans hjärta.

Axel slutade skolan när han var sexton år. Pappan hade dött när Axel var tretton och hans mamma som var ensam hade inte råd att låta honom fortsätta studera. Han gick då till sjöss, han tog hyra på en stor lastbåt. Han fick börja som ung matros, hjälpa till överallt. Så småningom fick han lära till kock och arbetade i köket, kabyssen, under et par år.

Så kom nya båtar och arbete i maskinrummen. Han trivdes bra, med arbetskamraterna, med livet ombord och alla nya hamnar han fick se. Allra bäst trivdes han under sina sista två år till sjöss, som maskinist på Styrbjörn Starke, ett lastfartyg som gick mellan Göteborg och flera hamnar i Argentina. Från Sverige gick fartyget med järn och pappersmassa och hem igen från Argentina med olika slags frukter.

Fartyget låg några dagar i hamn för lossning och lastning. Då var maskinisterna fria och hade tid att gå i land. Det var glada dagar. Ibland träffade de flickor och Axel lyckades lära sig en del spanska under de här åren. Träffarna med de argentinska flickorna blev aldrig allvarliga, det var mest skoj och skratt, dans och sång i de mörka, mjuka, varma nätterna.

Det var ingenting allvarligt förrän han mötte Maria.

Styrbjörn Starke hade gått in i Puerto Bueno, där man hade lossat den sista lasten. Innan de lastade skulle de gå igenom maskinerna ordentligt, eftersom det hade varit vissa problem de sista dagarna.

Det visade sig att flera maskindelar i det närmaste var slut, hårt väder under en del av färden hade slitit på maskinerna mer än vad man hade räknat med. Man fick telegrafera hem till Sverige efter reservdelar, men det skulle dröja ända upp till två månader innan fartyget skulle bli klart för hemfärd igen. Besättningen fick en hel del ledig tid att tillbringa i den lilla staden eller i byarna runt omkring.

Då mötte Axel, som hunnit bli 23 år, den glada, mörkögda, 17-åriga Maria. De möttes på en uteservering en eftermiddag. Maria var där med två väninnor och hon blev genast förtjust i den unge, blonde, stilige svenske sjömannen. Inte för att hon visade det meddetsamma, men hon tyckte att han var otroligt tjusig. Och Axel blev förtjust i henne!

Det som började med litet glatt småprat vid två kafébord, där Maria skojade med Axel när han sa fel på spanska, det växte under de här två månaderna till en varm kärlek. En kärlek som naturligtvis var förbjuden för Maria!

Hennes pappa var mycket sträng och han hade helt andra planer för sin unga, vackra dotter. Hon skulle göra ett gott gifte inom några år. Hon skulle inte kasta bort sig på en utlänning, en opålitlig, blond sjöman från främmande land!

Men Maria var upp över öronen förälskad i Axel! Hon var en ung, varm kvinna och hon var mycket påhittig. Hon lyckades hela tiden finna på möjligheter för henne och Axel att mötas på de mest omöjliga platser. Och hon tog för alltid en plats i hans hjärta med sin värme, sin kärlek, sin livsglädje. Han älskade för första gången i sitt liv.

När Styrbjörn Starke var klar att avgå visste de båda att det måste bli de två en gång i livet. De skulle mötas igen! Maria fick Axels adress och lovade att skriva till honom men han fick inte skriva till henne. Hennes pappa skulle bli rasande om han skulle hitta ett brev från utlandet! Hur skulle hon kunna förklara vem som skrivit det brevet? Maria skulle skriva och under tiden finna på ett sätt att ta emot brev från Axel. Kanske hennes moster i grannsamhället skulle förstå och kunna ta emot breven och så ge dem till Maria vid något bra tillfälle.

På något sätt skulle det lösa sig. ”Jag skriver”, lovade Maria med tårar i sina mörka ögon när de tog ett sista farväl den sista kvällen innan fartyget skulle avsegla. ”Jag älskar dig, du blonde, vackre sjöman! Min Axel!” ”Och jag älskar min, mörkögda, underbara, vackra, varma argentinska lilla kvinna! Du är min för livet!”

När fartyget avgick tidigt i gryningen nästa morgon stod Axel vid relingen och såg Puerto Bueno långsamt försvinna. På en klippa såg han en ensam liten gestalt i klarblå klänning vifta med något vitt i handen. Han kände igen den blå klänningen, den var Marias vackraste, och han viftade med båda armarna allt vad han orkade. Det var det sista han såg av Maria.

När Axel gick i land och gifte sig

Här får vi nu veta varför Axel gick iland, varför han glömde Maria och gifte sig i stället för att gå till sjöss igen.

När Axel kom tillbaka till Göteborg med Styrbjörn Starke hade han bara en tanke i huvudet: att så fort som möjligt få jobb på en båt som gick till Argentina. Han lämnade Styrbjörn Starke, som skulle gå till Nordafrika, och med sin packning åkte han hem till sin mammas lägenhet. Han brukade bo där, när han var hemma några dagar.

Hans mamma visste när han skulle komma, det hade han skrivit till henne i god tid. Därför blev han förvånad över att ingen öppnade när han ringde på. Som tur var hade han egen nyckel och låste upp. Han hade nog hoppats på att finna ett brev från Maria innanför dörren, men där låg inget brev, bara en hopvikt papperslapp med hans namn på.

Axel ställde ifrån sig sin bag, tog upp lappen och läste. Mamman hade hastigt blivit sjuk och låg på Sahlgrenska. När han ringde till sjukhuset fick han veta, att hon låg på avdelning fyra och nyss hade genomgått en stor operation och att hon var mycket trött.

Så snart han kunde åkte han för att besöka sin mamma. Han kände nästan inte igen henne. Han fann en trött, mager gammal kvinna i sängen i stället för den kraftiga, friska kvinna han lämnat för ett halvår sedan. Det var cancer. Läkaren förklarade att operationen hade gått bra och att hon hade goda chanser att bli helt frisk igen, men

att hon måste gå igenom flera svåra behandlingar under ett halvår framöver. Hon skulle behöva hjälp hemma.

Eftersom Axel var enda barnet, måste han nu stanna i land. Att ta en båt till Argentina var inte att tänka på. Medan modern låg kvar på lasarettet sökte Axel jobb. Han fick plats som snickarlärling i en liten verkstad. Varje dag besökte han sin mamma på sjukhuset och varje kväll när han kom hem hoppades han att det skulle ligga ett brev från Maria innanför dörren.

Tiden gick, mamman blev starkare och friskare, snart kunde hon komma hem från sjukhuset. Från Maria kom inga brev, men på sjukhuset fanns det en ung, glad och hjälpsam kvinna som hette Greta. Hon var sjukvårdsbiträde och hade varit till stor hjälp. Det blev så att Axel och hon pratades vid en stund varje dag och när mamman sedan blev utskrivna så fortsatte de att träffas.

Först träffades de mest som kamrater, på promenader och bio men så småningom hemma hos Greta, som hade egen lägenhet. Den kärlek, som Axel känt för Maria, kände han inte för Greta. Men Greta var ung, söt och glad, en väldigt trevlig flicka och Axel tyckte mycket om henne. Han fäste sig vid henne. Och när han inte hade hört någonting från Maria på ett halvår, förstod han att han måste glömma henne, fast det gjorde ont. Han hade ett suddigt fotografi av henne, som en kamrat tagit. Det stoppade han undan i ett fack i sin gamla resväska.

Axel och Greta träffades nästan dagligen under ett år. Antingen var de hemma hos Greta, eller också var Greta hemma hos Axel och hjälpte hans mamma. Så blev Axel

mamma dålig igen och kom på sjukhus. Axel flyttade hem till Greta och så bestämde de sig för att gifta sig, medan mamman fortfarande var så stark att hon orkade vara med på bröllopet.

Det blev ett enkelt bröllop med vigsel i rådhuset. Bruden bar en kort, vit klänning och tre rosa rosor som brudbukett. Axel hade mörka byxor, vit skjorta, slips och kavaj. De gjorde ingen bröllopsresa utan följde Axels mamma, som satt i rullstol, tillbaka till sjukhuset sedan de ätit en liten middag ute på en restaurang.

Så var Axel och Greta gifta, med Axels mamma på sjukhus. Gretas föräldrar levde inte längre, men hon hade en bror i Norrland, som hon inte hade haft kontakt med på flera år. Axel hade inga vänner i land, eftersom han varit på sjön i flera år. Greta hade haft flera väninnor tidigare, men nu var de gifta och hade fått barn och då är det lätt att man tappar bort varandra.

Axel och Greta

I det här kapitlet får vi en kort beskrivning av hur Axels och Gretas äktenskap blev och hur Axel blev ensam.

Den första tiden bodde Axel och Greta i Gretas lilla etta. Varje dag besökte en av dem Axels mamma på sjukhuset. Under två år låg hon där och blev tunnare och tunnare och tröttare, innan hon fick somna in.

Både Axel och Greta hade hoppats på att snart få barn, så att Axels mamma kunde få se sitt barnbarn innan hon dog, men så blev det inte. Det fick inga barn, inte då och inte senare.

De flyttade till mammans lägenhet, en tvårummare, där Axel bott som barn. De målade om och tapetserade. Axel arbetade som snickare och Greta som sjukvårdsbiträde. Axel var 25 när de gifte sig och Greta var 23. Åren rullade på. De trivdes tillsammans och hade det bra. Greta var duktig på att städa och laga mat, Axel var duktig på att fixa och laga.

De köpte varsin cykel och gjorde cykelturer på vårkvällarna, ofta till den lilla kolonilotten, som skaffat sig. Båda tyckte om att arbeta i jorden och de gladdes åt alla goda grönsaker de kunde skörda på hösten. På semestrarna hyrde de en liten stuga vid havet, där de hade underbara dagar och njöt av livet. Det var inget spännande liv, borta var drömmen om Maria, borta var besöken i andra länder. Nu var det Axel och Greta.

Så småningom kunde de köpa sig en gammal bil. Det var

en stor dag. Axel hade tagit körkort, men Greta ville inte ta körkort. Hennes man skulle köra. Och så blev det bilturer i stället för cykelturer. Och åren gick, utan barn, med arbete, städning och bilturer, påtande i kolonilotten och semestrar vid havet.

När Greta fylld femtio år, började hon bli väldigt trött. Hon började arbeta halvtid, men det hjälpte inte. Hon var ständigt trött och började få ont i händer och armar. När hon äntligen kom till läkare, visade det sig att hon fått svår reumatism och att hon skulle bli sämre och sämre.

Nu började en svår tid. Greta var trött och hade ont. Hon fick starka mediciner och blev ännu tröttare av dem. Axel fick sköta hemarbetet, Greta orkade inte mycket. Axel hjälpte henne så mycket han kunde. Ekonomin blev sämre, Greta fick sjukpension men mediciner och läkarvård var dyrt. Till slut måste Axel sälja bilen, tråkigt nog, för det var enda sättet för Greta att komma ut i naturen och få se sig omkring, se kusten och havet. Kolonilotten sålde de också. Greta kunde inte komma dit, hon kunde inte heller arbeta med jorden längre och Axel kunde inte lämna henne ensam på kvällarna.

Sista året Greta levde satt hon i rullstol. En hjälp kom två gånger i veckan, resten fick Axel sköta. Han promenerade ofta med henne i rullstolen, hon tyckte att det var skönt att få komma ut lite. Axel läste också högt för henne på kvällarna. Det var en tung tid för dem båda. Greta hade ont, Axel plågades för att hjälpe henne. Han hade själv börjat få besvär med ryggen av att lyfta henne, och även av slitet på verkstaden.

Axel blev till slut tvungen att arbeta halvtid, eftersom Greta behövde så mycket hjälp av honom. Detta gjorde naturligtvis att de fick ännu svårare att klara ekonomin. Axel fick verkligen lära sig att spara och laga billiga maträtter för att det skulle gå ihop.

När Greta så gick bort, hon somnade in helt stilla, blev det mycket tomt och ensamt för Axel. Han var nu 58 år, med värk i ryggen, sitt snickerijobb och en tvårumslägenhet där skratten för länge sedan tystnat.

Axels ensamma år

Så följde en tid av ensamhet för Axel, inte minst när han blev tvungen att sluta arbeta och gå i för tidig pension.

Året som följde efter Gretas död var ett år av stor ensamhet. Men Axel hade kvar sitt arbete som snickare. Nu kunde han arbeta på heltid igen, och det betydde mycket för honom. Arbetet och arbetskamraterna gav mening åt livet.

Men så började den lilla verkstaden få ekonomiska problem. Man fick inte så många beställningar längre, så man måste tyvärr minska så personalen. Eftersom Axel var nästan 60 år och hade ryggbesvär så föreslog chefen att Axel skulle sluta. Man hjälpte honom med alla formaliteter och så fick han förtidspension.

Det var visserligen skönt att inte behöva oroa sig för ekonomin, pensionen var ju en trygghet för honom, men Axel liv blev i stället fullkomligt ensamt. Tomheten efter arbetet och arbetskamraterna blev för stor. En lång tid blev han bara sittande i lägenheten utan att göra något alls. Han gick knappast ut, år dåligt, låg mest på soffan och tittade på TV.

Han kände sig värdelös, som någon som inte behövdes alls. Vad spelade det för roll om han åt eller inte, som eller inte? Ingen frågade efter honom, ingen behövde honom, tomheten efter Greta kändes ännu större nu.

Så en dag, när han tog en sväng ner till centrum för att hämta ut sin pension, betala hyran och handla lite, stötte

han ihop med Alvar, sin barn och ungdomskamrat. Det blev ett kärt möte som kom att bli en vändpunkt för Axel.

Alvar hade nyligen flyttat till Göteborg med sin fru Elsa. Det företag han arbetat på i Malmö hade en filial i Göteborg och när de behövde folk där, tog Alvar chansen. Både han och Elsa hade länge drömt om att flytta tillbaka till den stad där de bägge hade vuxit upp.

De båda vännerna satte sig tillsammans på en uteservering och beställde varsin öl. Där blev de sittande ganska länge. De hade många gemensamma, glada minnen. Och så blev det tal om Axels situation, vad han gjorde, hur han hade det nuförtiden. Och Axel berättade. ”Men för fan, Axel! Så kan du ju inte ha det!” utbrast Alvar, när han hade förstått hur Axel levde. ”Du måste ta dig i kragen och sätta igång med något. Det är ju ett nytt liv som börjar nu.”

Ja, så hade väl inte Axel sett på saken, han tyckte väl mest att livet liksom var slut. Men Alvars prat kändes gott. Tanken på att något nytt kunde vänta bakom nästa hörn kändes plötsligt riktigt bra.

Det blev ett par öl till innan de skildes för den här gången och då hade Alvar bett Axel att komma och äta middag hos dem nästa dag. ”Du ser ut att behöva ett rejält mål mat och Elsa är en riktig matmamma.”

Efter det mötet kände sig Axel betydligt bättre till mods. Han gick hem och bestämde sig för att ta itu med något. Längre hade han tänkt att göra sig av med Gretas saker, men han hade inte haft kraft eller ork. Nu hade han fått

det! Nu ville han tömma hennes garderob, ge bort alltihop. Han skulle skänka kläderna till Myrorna. Det var på tiden.

Minnen vaknar – och en dröm

När Axel städade bort Gretas saker fann han en liten sak, som varit glömd och gömd i många år. Denna lilla sak väckte minnen till liv och kom att förändra Axels liv för all framtid.

Axel satte igång med att plocka i Gretas garderob. Alla klänningar, blusar och jumprar vek han ihop och lade i högar på sängen. Till slut var garderoben tom, så när som på en gammal resväska som stod längst in. ”Den kan jag packa alla kläder i”, tänkte Axel och tog fram den. ”Men det här är ju min gamla resväska, den har jag inte sett på minst trettio år”, sa han för sig själv.

Han tog fram resväskan och öppnade den. Den var tom. Men det var som om letade i minnet efter något, någonting han en gång lagt ner i väskan – och glömt bort. Han kände med handen i de båda små facken i locket och i det ena kände han en papperslapp. Han drog upp papperet, som visade sig vara ett bleknat fotografi, trettiosju år gammalt! Ändå kände han på en gång igen henne, det var Maria, hans ungdoms kärlek.

Länge blev han sittande på sängen med fotografiet i handen. Minnen vaknade från den lyckliga tiden tillsammans med Maria, med alla drömmar om framtiden. Han tänkte på hur hade de blivit. Och han undrade över Marias liv, varför hon inte skrivit, om hon gift sig, hur hon hade det, om hon fortfarande livet.

Så tyckte han att han hörde Alvars röst: ”För fan, Axel! Det är en ny tid i ditt liv!” En dröm väcktes inom honom: Han

skulle resa till Argentina och försöka hitta Maria!

Dröm och planering

I och med att Axel fick något att drömma om, så fick hans liv också en mening. Han hittade på olika sätt att leva billigt och spara ihop till resan.

När Axel nästa dag kom hem till Alvar och Elsa på middag, var han en helt annan människa, full av liv, tankar och idéer. Hela kvällen satt de och diskuterade Axels resa. Hur han skulle kunna spara ihop till resan. Elsa och Alvar tyckte att det var en strålande idé, klart att Axel Sjöman skulle resa till Argentina!

Hans pension räckte inte till så mycket mer än mat och hyra. Det gick inte att spara till en sådan resa. Det första han måste göra var att byta till en liten, billig etta. Den fann han ganska snart, nära Elsa och Alvar. De hjälpte honom att flytta och göra sig av med gamla möbler. Elsa ordnade med gardiner i den nya lägenheten.

Men även om hyran blev billigare och Axel åt billig mat, så skulle det ta flera år att spara ihop till resan. Han måste tjäna pengar också, extra pengar.

Så vaknade tanken på att samla burkar och flaskor. Alvar hjälpte till att bygga om Axels gamla cykel, så att den fick en stor låda både fram i back. I de lådorna kunde många burkar och flaskor rymmas. Det var bara att sätta igång. Ett år kunde han vänta, spara och slita, men sen skulle han vara klar att resa!

Axel sparar

Nu är vi tillbaka till historiens början, med Axel som sparar till sin dröm. Vi har fått veta en del om hans liv och kan första varför han lever som han gör och vad han drömmer om.

Det är nu ett halvår kvar tills Axel har tänkt resa. Varje dag börjar han med att gå över gatan till fiskaffären. Det gäller att komma före sopbilen, som kommer vid sju-tiden. Utanför fiskaffären har man ställt ut frukt och grönsaker, som inte är riktigt fräscha. De är inte dåliga, de duger gott att äta, men de går inte att sälja. På så sätt har Axel gratis frukt och grönsaker. Sedan dricker han kaffe och hör på radion. Någon tidning har han inte, ingen TV heller. Han spar in på allting som han kan. Han saknar ingenting.

Han trivs med livet och varje dag är en glädje. Varje gång han kan stoppa ner några slantar i burken så är han en bit närmare Argentina – och kanske Maria!

Efter frukosten tar han cykeln och ger sig ut på jakt efter burkar och flaskor i flera timmar. Han har lärt sig var han ska leta. Han vet i vilken park som ungdomar har haft fest. Han vet var det har varit konsert. Han cyklar runt och ofta kommer han hem med lådorna fulla. Ibland går det fort, ibland tar det flera timmar.

Han är klädd i de gamla overallerna. Sina snygga kläder vill han ha med sig till Argentina. Han struntar i att grannarna kallar honom "Sopgubben". Han trivs med sitt liv, han mår bra av cykelturerna som ger honom frisk luft

och motion varje dag. Och för var dag som går kommer han närmare sin dröm.

När han kommer hem från cykelturen lagar han soppa på de grönsaker han hittat på morgonen. Han har ju också med åren blivit specialist på billig mat, ugnspannkaka med lingonsylt till exempel. Sylten har han fått av Elsa som älskar att plocka bär och koka saft och sylt. Det räcker till Axel också. Blodpudding med lingonsylt är nyttigt och billigt, liksom strömming, som Axel köper billigt i fiskaffären strax innan de stänger på lördagen.

Efter maten är det dags att panta flaskor och burkar. I kassar bär han dem till affären och till systemet. En bra dag kan han få ihop en bra bit över hundra kronor.

Det gick lite sämre på vintern, men då plockade han ur behållare för återvinningsglas. Han lärde sig snabbt vilka flaskor det var pant på och plockade upp dem med en käpp som han gjort en ögla av ståltråd på. I papperskorgar kunde han ofta burkar.

När han har pantat klart är det dags för en kopp kaffe och sedan en promenad till biblioteket för att läsa dagens tidning. Det som är gratis kan han unna sig. Han åker aldrig buss eller spårvagn, han går eller cyklar.

En gång i veckan får han en god måltid hos Elsa och Alvar. Det är veckans trevligaste kväll. De är båda lika intresserade av hur det går för Axel, de räknar och planerar tillsammans. Och alla tre känner de hur den stora dagen närmar sig. Resan blir allt mer verklig allteftersom månaderna går. Och när Elsa klipper Axels

hår skojar hon med honom: ”Ser du, så där stilig måste du vara när du träffa Maria! Du, Axel Sjöman, som ska ut och segla på kärlekens hav!”

Axels lyx

Lite lyx vill Axel ändå ha, lyx som också har att göra med hans planering inför framtiden.

Även om Axel snålar och sparar på det mesta, så finns det ett par saker som han har unnat sig. Han kallar det sin lyx i tillvaron, vardagens "guldkant". Han har köpt en free-style för en del av pengarna som han fick när han sålde sin gamla TV. På biblioteket lånar han kassetband med en spansk språkkurs. Medan han är ute och samlar flaskor och burkar, lyssnar han och tränar spanska. Han hade glömt så mycket under alla år som han inte talat någon spanska alls. Men nu kommer det tillbaka och han blir bättre för var dag.

Så har han kostat på sig ett årskort för pensionärer på simhallen. Det gick på nästan tusen kronor, men det var det värt, tycker han, för han går till simhallen nästan varje dag och simmar. Simningen är bra för hans rygg och han känner sig bättre i ryggen nu än han gjort på mycket länge.

Från början orkade han bara simma ett par hundra meter men nu simmar han tusen meter varje gång. Fördelen d simhallen är ju också bastun och duschen. Själv har han ingen dusch och inget badkar i sin lilla etta. Hans lägenhet är ju halvmodern, han har varmvatten, men inget riktigt badrum. Men det han spar in på hyran på en enda månad räcker mer än väl till årskortet på badet.

Axels mål är att spara ihop till resan, tala en hygglig

spanska och bli frisk och stark och bättre i ryggen. Och så som han lever nu, så går det raskt framåt både med sparandet, spanskan och ryggen.

Han har en liten lyx till. Till fredagskvällen köper han sig en liten flaska argentinskt rödvin. Så plockar han fram fotot på Maria och drömmer och planerar och njuter av vinet.

Förberedelser och avfärd

I det kapitlet får vi ta del av alla förberedelser Axel gör inför sin resa, hans tankar och förhoppningar.

I slutet av hösten har Axel sparat ihop tillräckligt till sin resa. Nu har han också pengar till allt som behövs inför resan. Han börjar med att gå till en resebyrå och boka en enkel biljett till Argentina. Han vet ju inte hur länge han ska vara borta. Alvar får pengar till returbiljetten. De får hålla kontakt, så Alvar kan köpa en returbiljett och skicka den till Axel. Han ska resa på julaftonskvällen – hans livs julafton! På resebyrån bokar han också inrikesflyg till Mar del Plata, den stad som ligger närmast Puerto Bueno. Slutligen bokar han rum på ett pensionat i Puerto Bueno.

En dag går Elsa med honom på stan för att köpa kläder. Han köper en ljus sommarkostym och två snygga skjortor med kort arm. Det är inte så lätt att hitta sommarkläder så här i höstmörkret, men de lyckas till slut. Två par nya sommarskor kostar han också på sig. Elsa hjälper honom att stryka skjortor och pressa byxor. Någon ny resväska vill han inte köpa, han vill ha den gamla, där fotot på Maria låg. Han hoppas att den för tur med sig.

Lägenheten tänker han behålla. Han vill inte hyra ut den, förrän han vet hur länge han ska stanna i Argentina. Han har talat med hyresvärden och Alvar får sköta om att den blir uthyrd i andra hand om han skulle bli borta en längre tid. Och om han skulle bli kvar där borta ... jaa, då fick han väl skriva till värden och säga upp lägenheten.

Pass har han skaffat sig och bra kartor över Argentina. Pengar för ett par månader där borta har han. Blir han kvar en längre tid så kan han få sin pension överförd från banken i Sverige till en bank i Puerto Bueno. Visum behövs inte, man får vara i Argentina som turist i tre månader och man kan få förlängd tid om man vill.

Det är en fantastisk känsla, att inte veta något om framtiden! Allt är möjligt, allt kan hända – eller nästan ingenting! De har talat mycket om det, Elsa och Alvar och Axel. Han ska se sin resa som ett stort, härligt äventyr men samtidigt ska han inte hoppas för mycket. Maria kan vara död, hon kan vara gift och ha femton barn, vara skrynklig och tandlös som en gammal gumma, hon kan ha flyttat till världens ände. Drömma kan man väl få göra så mycket man vill, men man måste vara beredd på att vakna upp till en verklighet som ser helt annorlunda ut än drömmen.

Jodå, Axel har sagt allt det där själv många gånger. Det är inte Maria som är det viktiga, det är själva resan, äventyret, att det händer något stort i hans liv nu. Man han vet mycket väl att han ljuger för sig själv. Maria är hans stora dröm, den han kämpat för, hela meningen med resan, det han lever för nu.

Kvällen före julafton är han bjuden hem till Elsa och Alvar. Det blir ett riktigt julbord med skinka, köttbullar och sill. ”Så du inte glömmer hur härligt det är här hemma i Svedala!” säger Elsa och skrattar. När de skålar med snapsen och önskar varandra en god jul, så lägger Alvar till: ”God resa och ett gott nytt liv, min bästa Axel

Sjöman! Vi kommer att sakna dig, det har varit en rolig tid, men vi hoppas att du inte kommer hem för snart!”

Innan de skiljs åt, vill Elsa absolut klippa Axels hår. Hon gör det med stor omsorg, vill att han ska bli riktigt fin. Hon ser på honom med varm block och säger: ”Nu du, Axel Sjöman, är du så stilig, som en ung pojke! Kvinnorna där borta kommer att kasta ögon på dig, smärt, blond och spänstig är du, en riktig kvinnodrom! Om jag inte hade min gamle Alvar ...” Elsa skrattar och ger Axel en stor, varm kram.

Nästa dag, på julafton, gör Axel sin packning klar, tömmer det sista i kylskåpet, kastar soppåsen, ser efter att kranarna är stängda och att allt är som det ska. De två krukväxterna står redan i Elsas fönster. Rent, tomt och snyggt lämnar han det i sin lilla lägenhet.

Han kastar en sista blick på det som har varit hans hem detta år. Han har trivts här, därför att han haft en längtan, en dröm. Kanske kommer han tillbaka hit, kanske inte ...

Så tar han sin resväska med kläder och Marias fotografi, känner efter i innerfickan på rocken att han har pass, pengar och biljetter. Allt är under kontroll. Han går ut genom dörren, låser den noga och med resväskan i handen går han med raska steg mot spårvagnen som ska ta honom till flygbussen, som ska ta honom till Landvetters flygplats, där planet väntar som ska ta honom till Argentina.

Resan

Nu går färden till Argentina och till det lilla samhället Puerto Bueno.

SAS-planet lyfter mot Frankfurt klockan 21.15. Axel sitter bekvämt i fåtöljen och myser. Flygvärdinnan informerar om säkerheten ombord om nödutgång och flytvästar under sätet och så önskar hon alla en trevlig resa och en god julhelg. Därefter kommer en rullvagn med ett glas varm glögg till alla passagerare. En härlig doft sprider sig i hela planet.

Det är inte så många personer som valt att resa på julafton, planet är långt ifrån fullsatt. Man skålar flygvärdinnorna god jul! Så kommer flygvärdinnorna med en matvagn och delar ut en matbricka till var och en. Det är en riktig svensk jultallrik de får, med sill och skinka, julkorv och sylta och potatis. Axel njuter av maten och känslan av lyx och frihet.

Han tycker att han knappt hunnit äta färdigt, när kaptenen meddelar att de är på väg att landa i Frankfurt. ”Rökning är inte längre tillåten, var vänliga spänn fast säkerhetsbältena. Tack för att ni flög med SAS. Vi önskar er en fortsatt trevlig julhelg och välkomna tillbaka!”

Landningen går fint. På flygplatsen i Frankfurt måste Axel vänta ett par timmar. Tiden går fort. Han tittar lite i butiken, kostar på sig ett glas öl, läser tidningen som han fick ombord på planet och som han knappast hann läsa under den korta färden. I högtalarna spelas julvisor,

visserligen på tyska, men Axel känner igen melodierna och gnolar med. Julnatt i Frankfurt, klockan går förbi midnatt, juldagen har börjat. Innan den är slut ska han vara i Argentina!

Straxt efter ett på natten lyfter Lufthansas stora plan med Buenos Aires som mål. En flygtur på drygt elva timmar. Passagerarna får en kvällsmörgås och något att dricka, och sedan dämpas belysningen i planet, så att de som vill ska kunna sova. I hörlurar kan man lyssna till mjuk musik. Axel lutar fåtöljen bakåt och efter en stund sover han gott.

Han vaknar till en gång och tittar ut genom fönstret. Det är mörkt. Långt, långt där nere ser han ljus, röda och gröna och vita ljus, som små prickar bara. Han förstår att det är båtar, att de flyger över havet, hans älskade hav. Han somnar om och drömmer att han är kapten på en stor lastbåt. Maria är med på båten. Hon står i köket och lagar hans mat och bakar gott bröd.

Han vaknar av doften av nybakat bröd. Lamporna tänds. En flygvärdinna hälsar God morgon, klockan är fem, lokal tid. Om drygt en timme ska de landa i Buenos Aires, där vädret denna juldagsmorgon är fint, temperaturen +27°! Hemma i Sverige var det -7 på julafton när Axel for. Flygresans sista timme går fort. Man får en god frukost med varma bröd, smör, marmelad, jos och kaffe. Axel njuter och låter sig väl smaka. Snart är han framme!

Planet landar med ett par mjuka, lätta dunsar och bromsar in med tjutande motorer. Det blir en stunds väntan innan Axel, med rocken på armen, kan gå ner för

flygplanstrappan och ut i en mjuk värme ute på plattan. Det är inte riktigt ljus än. Han följer strömmen av passagerare in i den stora byggnaden och kör för passkontroll. Allt går bra. Sitt bagage behöver han inte bry sig om, det lastas om till det inrikesflyg han ska ta om några timmar.

Han läser på monitorerna och finner sitt flygplan AGB 296 vid gate A 52 med avgång klockan 9.25. Efter en stund sätter han sig på en bänk och lyssnar till de samtal som pågår runt omkring honom. Spanska smattrar på alla håll och kanter. Han förstår en del, men långt ifrån allt. Det känns härligt att sitta här och inte göra någonting, bara vänta och lyssna och vänta.

Snart är det dags gå ombord på det argentinska planet, som på ett par timmar ska ta honom till Mar del Plata, staden som ligger bara några mil ifrån Puerto Bueno. På den här resan får han frukost en gång till, men nu är brödet annorlunda, kaffet starkt och gott. När han kliver ut ur planet i Mar del Plata är det ljus – och varmt, mycket varmt. Han får vänta en liten stund på sin väska och går sedan med den genom tullen. Så står han på trottoaren med rocken på armen, väskan i handen och ser sig om, lite trött efter allt resande, men glad, förväntansfull och nyfiken.

En taxichaufför kommer genast rusande och erbjuder sina tjänster. Axel ber att få bli körd till busstationen som buss 390 ska avgå från. Taxifärden tar inte mer än 10-12 minuter, men den blir betydligt dyrare än vad han tänkt sig. Nästa gång ska han komma ihåg att göra upp om

priset i förväg.

Gatorna är smyckade med blommor, rosor i tusental. Staden är klädd till fest. Juldagen är ju, här i Argentina liksom i stora delar av världen, årets största helgdag. Men busstationen ser lika tråkig ut som alla busstationer. Han köper en biljett i biljettluckan och tittar på tidtabellen. Det går en buss om tio minuter, klockan 12.30. Nästa går om drygt två timmar, klockan 14.30. Ska han ta den här?

Nej, han beslutar sig för att vänta till nästa buss. Han är litet hungrig, det börjar bli dags för lunch och så vill han se sig om litet i stan, innan han åker. Han lämnar väskan och rocken i en förvaringsbox och med nyckeln i fickan ger han sig glad och förväntansfull ut på en liten promenad.

Busstationen ligger nära centrum och Axel kommer snart fram till ett stort, vackert torg.

Det finns uteserveringar runt hela torget. Och rosor! Överallt, i rabatter, i krukor och på fönsterbräden, rosor. Festklädda människor sitter på serveringar och äter och dricker och spanskan smattrar i öronen på Axel.

Det är inte riktigt fullt på serveringarna ännu och Axel slår sig ner vid ett ledigt bord. Det ligger en matsedel framme på bordet. Han bestämmer sig för att äta tortillas, som han inte har smakat på 38 år. Det smakar bra! Ett glas mustigt, argentinsk vin, sommarvärme, juldag, rosor, rosor, några timmar från Puerto Bueno.

Han känner att han redan nu har fått valuta för ett helt års sparande och slit. Det var värt det här! Frihetskänslan,

äventyret, dofter, smaker, värmen. Han fylls av en otrolig lyckokänsla som aldrig förr. Han är bara ett par timmar från Maria och han känner så starkt att hon *måste* finnas, hon bara måste det!

Det börjar bli dags att gå tillbaka till busstationen, så han betalar notan, dricker upp den sista klunken vin, torkar sig om munnen, reser sig och går med raska steg mot bussen som ska föra honom den sista biten av färden mot Puerto Bueno och Maria.

Ankomsten till Puerto Bueno

Bussen tar Axel den sista biten till den lilla staden Puerto Bueno. Men hur ska han hitta Maria?

Snart har bussen lämnat staden och kommit ut på landet. Vägen slingar sig över mjuka kullar, majsält, vetefält och stora hav av rosor. Axel njuter av skönheten, där han sitter och tittar ut genom fönstret. När vägen slingrat sig uppför en ganska hög kulle och svänger ner på kullens andra sida, ser Axel havet. En stor del av kusten ligger nedanför kulle och långt där borta ligger en liten stad: Puerto Bueno.

Det är några timmar kvar tills klockan blir åtta. Axel packar upp, duschar och rakar sig. Det känns mycket skönt efter nästan ett dygns resa. Så ger han sig ut på en liten promenad till torget bakom kyrkan för att se om han känner igen sig. Och där är sig likt, bara mera rosor än han mindes, men det är ju jultid, rosornas tid här. Många äldre män sitter vid serveringarna med rödvinsglas framför sig och pratar eller spelar bräde. Fruarna är säkert hemma och förbereder maten till julmiddagen, som ju är en stor måltid.

Serveringen där han och Maria träffades ligger kvar. Det är sig lik, förutom att det är mängder av rosor där också. Det ringer i kyrkklockan och ljuder dånar ut över torget. Den klangen känner Axel igen. En lång stund står han stilla och bara tittar och minnena strömmar över honom.

Han minns när Maria och han stod och kysstes bakom

kyrkan, i mörkret och kyrkklockan började slå. De hade båda hoppat högt av det starka ljudet och Maria hade börjat skratta högt, så han hade varit tvungen att lägga sin hand över hennes mun för att tysta henne. Ingen fick ju veta att de träffades på det sättet. Hur skulle det ha sett ut om någon hade hittat dem båda ensamma i mörkret bakom kyrkan.

Han tycker han kan höra hennes glittrande skratt och känna hennes mjuka läppar mot sin handflata. Och tänderna, hennes vackra vita tänder som lekfullt bet honom i handen medan hon skakade av skratt.

”Maria, om du finns någonstans här, så ska jag nog finna dig. Och om du är gift, ja då, då ... då slutar min dröm. Jag får väl lära mig leva med drömmen som gick i kras.”

Innan han går tillbaka till pensionatet vill han se Marias hus, där hon bodde när hon var ung. Axel viker om hörnet och går tre kvarter utmed den stora gatan som är full av rosor och upplyst. Många hus har byggts om och blivit kontor. Han viker in på ”Marias gata”, som är mindre och inte lika ljus. Tredje huset till vänster var det, det minns han precis, men där finns inte det gamla huset kvar. Där ligger ett stort stenhus med bankkontor på nedervåningen. ”Bli inte så besviken”, säger han till sig själv. ”Du hade väl ändå inte väntat dig att det skulle gå så lätt, du hade väl inte trott att hon skulle bo kvar här, ogift och vänta på dig! Det trodde du väl ändå inte, gamle Axel?”

En liten gnutta besviken, trots allt, återvänder Axel till pensionatet, där middagen väntar. Han har klätt sig

snyggt med skjorta och slips dagen till ära. Ett långbord står dukat ute på gården på husets baksida. Lampor ovanför bordet lyser upp i mörkret. Minst femton personer står och pratar i trädgården, det är både barn och vuxna. Glada skratt hörs här och var.

Värdinnan, Mama Rosa, tar Axel under armen och går runt och presenterar honom för alla. Där är hennes man, Patricio, Papa Pa, som han kallas, deras fyra vuxna barn med fruar och äkta män och fem barnbarn. Alla hälsar glatt och vänligt.

”Slå er ner och låt er väl smaka!” säger Mama Rosa och hon och hennes båda döttrar börjar bära ut fat från köket. Det blir en otrolig måltid. Faten dignar av korvar, kall skinka, kryddstark köttgryta, mustig kycklinggryta, sallader med solmogna tomater, vitt bröd att bryta och doppa i såserna. Och så, det viktigaste av allt på julbordet, *lechón*, en helstekt liten, liten spädgris mitt på matbordet.

Så småningom, när alla börjar bli mätta, ester ostar och sagolika tårter och starkt, sött kaffe, frågar Mama Rosa Axel varför han kommit till Puerto Bueno. Axel, som mår gott av mat och vin, berättar sin historia. Han har lite svårt att hitta orden först, men han kan i alla fall göra sig förstådd ganska bra. De andra runt bordet tystnar och lyssnar intresserat. Det här är en historia som man gärna lyssnar till! En 38 år gammal kärlek som en man letar efter här, hos dem! Man frågar, och frågar, intresset är stort, man vill hjälpa till. ”Vad hette hon i efternamn?” Axel skakar på huvudet. Han vet faktiskt inte det. Maria sa aldrig sitt efternamn. ”Vad bodde hon?” Axel beskriver

huset och talar om att det ligger ett stort hus med bank där nu. Alla vet vilket hus han talar om, men ingen vet vem som bodde där för 38 år sedan. Ingen vet vem Axel menar, ingen vet vilken Maria han talar om, ingen vet var hon finns.

”Jag har inte bott här så länge”, säger Mama Rosa. ”Jag flyttade hit när jag gifte mig med Papa Pa för trettiofyra år sedan. Men du, Papa Pa, har ju bott här i hela ditt liv. Du borde ju komma ihåg!” ”Nej, jag gör inte det, men kanske Victoria, det är min yngre syster”, förklarar han för Axel. ”Hon är i samma ålder som din Maria. De kan ha gått i skolan tillsammans. Jag ringer till henne i morgon bitti.”

Maria finns här i Puerto Bueno

Nu får Axel träffa en person som känner Maria, som vet var hon bor. Men så mycket mer får han inte veta, resten får han ta reda på själv.

Axel vaknar av att det knackar på dörren. In kommer Mama Rosa med en frukostbricka. ”Buenos dias! Jag hoppas att Señor har sovit gott! Jag kommer med goda nyheter till Señor.” Hon sätter ner frukostbrickan på bordet bredvid Axels säng. Axel är glad över den snygga pyjamasen han har på sig. Han är inte precis van att ha en kvinna i sitt sovrum.

”Pappa Pa har nyss ringt till sin syster Victoria. Hon kommer hit och äter lunch med oss idag klockan ett. Hon vet var Maria finns! Är det inte underbart! Hon kommer att tala om det för Señor Sjöberg, så snart kommer ni att kunna söka upp er lilla Maria! Åh, det är så spännande, eller hur Señor?”

Axel får inte fram ett ord, han bara nickar. Han får bara fram ett litet ”Gracias”, när Mama Rosa går. Han kan knappt dricka sitt kaffe, han spiller på lakanet, så upprörd blir han av vad hon har berättat. Snart, snart, om några timmar, får han kanske träffa Maria!

Han klarar inte av att äta något från frukostbrickan, dricker bara två koppar kaffe, sen duschar han. Han tvättar håret och rakar sig noga. Han tar på sig en snygg kortärmad skjorta och ett par tunna byxor. Genom det öppna fönstret känner han att det är varmt ute.

Det är fyra timmar tills han får träffa Victoria. Han går en promenad ner till hamnen och tittar på båtarna. Det ligger ett lastfartyg i hamnen, men inget från utlandet. Till den här hamnen går inte så stora fartyg längre, de går till de större hamnstäderna numera. Här finns i stället fler små privata segelbåtar och motorbåtar än det gjorde när Axel var här. Fiskebåtarna ser ut att ha funnits här hela tiden. De ser gamla ut med används fortfarande, ser han.

Han går i hamnen och njuter av dofterna från havet, den salta luften, lukten av tång och fisk. Han älskar dessa dofter. Han sitter en bra stund på en bänk och ser på folklivet och minns när han själv var en del av livet i hamnarna.

Sakta strosar han tillbaka till Rosa Bonita. Han sätter sig i trädgården bakom huset, i skuggan, för nu börjar det bli ordentligt varmt. Han är ju inte van vid sådan här varme.

Klockan blir halv ett och Mama Rosa börjar duka bordet. Axel undrar om han kan hjälpa till, men det får han inte. Han ska sitta och ha det bra, han får ett glas kallt öl medan han väntar. Att en halvtimme kan vara så lång!

Så kommer en stilig kvinna i femtioårsåldern ut i trädgården. Hon går direkt fram till Axel och säger: "Buenos dias, Señor, ni är er precis lik! Ni har inte förändrats alls sen vi sågs sist!" Han förstår ingenting. Han känner inte igen henne alls. Han har aldrig sett henne förut. "Buenos dias", hälsar han. Hon märker hans förvirring och skrattar retsamt. "Ni är lika lång och smärt och lika blond som då, fast en aning äldre har ni förstås blivit, precis som vi. Señor, jag förstår att ni inte känner

igen mig, att ni undrar. Ni hade ju bara ögon för Maria den gången. Men jag var en av de två flickorna som satt vid Marias bord, när ni träffades och jag känner mycket väl igen den längre, blonde sjömannen som Maria förälskade sig i.”

Axel drar häftigt efter andan. Här är en som känner Maria! Han vet inte var han ska börja, vad han ska säga. Han finner inte orden på spanska, men hon fortsätter att tala: ”Jag heter Victoria Martínéz och är alltså system till Patricio.” ”Och jag heter Axel, Axel Sjöman, nej jag menar Sjöberg”, får Axel fram. ”Jag är mycket glad att träffa er, Señora Martínéz. Säg mig, var finns Maria nu? Lever hon? Har hon det bra? Är hon gift? Jag menar ... kan jag träffa henne, tror ni?”

”Oj, så många frågor på en gång! En fråga i taget, tack!” Victoria skrattar och viftar avvärjande med händerna. ”Ja, hon lever och mår bra, hon bor här i Puerto Bueno, på Calle San Martín, en liten gata inte långt från hamnen. Hon bor i det blå huset längst upp på gatan, nummer 38. Mer tänker jag inte säga, resten får ni ta reda på själv.”

Axel blir alldeles omtumlad. Det är för bra att vara sant! Maria lever, hon finns här alldeles i närheten av honom! Men ändå, så många frågor som surrar i hans huvud. Han måste fråga: ”Kan jag besöka henne? Passar det sig?” Kan jag ... har hon inte en man som kan ta illa upp?” ”Nej hon är änka. Hennes man dog för tio år sedan, så ni kan lugnt besöka henne, ingen kan ta illa upp.”

Det var goda nyheter för Axel, men han är ändå osäker. ”Señora Martínéz, tror ni att hon kommer att ta emot mig?”

Jag menar, det är ju trettioåtta år sedan. Hon kan ha glömt mig helt, jag kan ju vara som en total främling för henne, någon som kommer och tränger sig på och stör.”

”Min bästa Señor Sjöman, det kan jag inte svara på. Som jag sa, det får ni ta reda på själv.” Victoria ler vänligt. ”Har ni nu rest så här långt, så får ni resa sista biten också. Jag önskar er förstås lycka till, men jag tänker inte säga mer. Det är Maria som själv ska berätta, om hon vill det.” ”Bara två frågor till: Vilken är den bästa tiden att besöka henne?” ”Efter siestan, vid femtiden, då det börjar bli lite svalare.” ”Och sista frågan: Vet hon om att jag finns i Puerto Bueno?” Victoria ler. ”Nej, jag har inte sagt något, och som ni själv sa, Señor, så är det ju inte säkert att hon skulle minnas er.”

Ni blir de avbrutna av att Mama Rosa och Papa Pa kommer ut tillsammans med en man, som visar sig vara Victorias make. Man skå sig ner vid dukade bordet och Mama Rosa och Victoria hämtar ut karotter och fat med mat. ”Varsågoda, låt er väl smaka!” säger Mama Rosa. Det blir en god och trevlig måltid i skuggan av träden. Men idag talar man inte alls om Axel och Maria. Det ligger spänning och förväntan i luften. Alla känner Axels oro inför mötet med Maria och de märker att han har svårt att äta av den goda maten.

De frågar honom om resan och om Sverige och Axel svara så gott han kan, med tankarna på annat håll. Nu, när han är så nära målet, blir det plötsligt skrämmande. Hur kommer mötet att bli? Har hon helt glömt honom? Är han en total främling för henne? Vill hon inte träffa honom?

Nu känns hela resan som idiotisk idé.

Han försöker påminna sig att han inte gör den här resan bara för Marias skull, att resan är hans livs äventyr, även om mötet med Maria skulle bli misslyckat. Men det tror han inte på själv. Han vet att mötet är viktigt, och han är rädd.

Axel knackar på

Under stor osäkerhet och spänning gör Axel den sista biten av sin långa resa: Han går till Marias hus och knackar på hennes dörr.

Efter maten går han till sitt rum för att vila siesta. Tankarna snurrar runt, runt. Maria finns här! Ska han våga besöka henne? Klart han ska! Ska han gå dit idag, eller vänta till i morgon? Han har svårt att bestämma sig, svårt att koppla av men till slut faller han i orolig slummer.

När han vaknar igen är klockan närmare fem och han har bestämt sig. Han ska gå dit idag. Han ska inte ligga och fundera en hel natt och oro sig. Nu när han har rest så här långt, nu ska han ta sista steget.

Han duschar och rakar sig, klär sig snyggt med kortärmsskjorta och ljusa byxor. Det gamla fotot stoppar han i byxfickan. Han ser sig i spegeln en extra gång innan han går.

Med raska bestämda steg går han mot hamnen och snart hittar han Calle San Martin, en brant liten gata. Han viker in på den, går uppför backen. Längst upp ser han ett blått hus översållat med vita rosor. Det måste vara Marias hus. Jaa, det har nummer 38.

En liten stund står han vid grinden, tvekar litet, men så öppnar han den och går några steg fram till trappan. Fyra trappsteg, så står han utanför Marias dörr.

När han lyfter handen för att knacka, hoppas han nästan att hon inte ska vara hemma, att mötet ska få vänta till en annan dag. Det är för stort, det är för viktigt, han har ingen aning om vad han ska säga. Så lyfter han handen och knackar på den vita dörren med siffrorna 38 i blått. Trettioåtta år sedan han såg henne.

Dörren öppnas efter bara ett litet ögonblick. Där står Maria! Axel skulle ha känt igen henne var än i världen han skulle ha mött henne. Hon har samma vackra, mörka hår, samma glitter i de mörka ögonen och leendet med de vita tänderna är den unga flickans leende.

Mötet

Nu får vi vara med när Axel och Maria möts efter 38 långa år.

Leendet på Marias läppar försvinner och hon ser frågande på Axel. "Buenas tardes!" säger Axel och vet inte om han ska presentera sig. "Buenas tardes", svarar Maria artigt. Sedan väntar hon på att han ska säga någonting.

"Jag är Axel Sjöberg", säger Axel då osäkert. "Jaha?" säger Maria undrande. "Vad kan jag göra för er?" "Du ... ni känner inte igen mig?" frågar Axel ännu mera osäkert. "Neej, absolut inte!" Maria skakar på huvudet. "Skulle jag det?"

"Maria, vi kände varandra väl för länge sedan. För trettioåtta år sedan var jag här med en båt och vi ... vi kände varandra ganska väl då. Jag trodde ... Jag tänkte ... Minns ni inte alls?" Axel känner sig förtvivad, med vad hade han trott? Att hon skulle känna igen honom efter 38 långa år?

"Nej", säger Maria vänligt men bestämt. "Jag är ledsen, men jag känner er inte alls, Señor. Har har aldrig träffat er." Han kan bara inte tro det! Hon minns inte alls, att de en gång stod varandra så nära och var så kära. Var det då bara en fantasi han haft om deras kärlek? Vilken idiotisk dröm! Hela resan en idiotisk dröm bara! Varför har han gjort den här resan? Så dumt! Förtvivalde tankar snurrar runt i huvudet på Axel, på samma gång som han känner sig helt tom och tung.

När han just ska buga sig för henne och be om ursäkt för

att han stört henne och gå sin väg, ser han att det glittrar till i hennes ögon och ett leende syns på hennes mun.

”Förlåt mig, Axel Sjöman!” säger Maria, med det speciella sj-ljud som han minns så väl. ”Förlåt mig, men jag kunde ju inte låta bli att retas med dig. Jag kunde ju inte bara säga ’Hej Axel’ som om det var igår du for din väg. Något straff skulle du ha för att det tog trettioåtta år innan du kom för att hälsa på.”

Axel drar djupt efter andan. På ett ögonblick ändras allt. Han har svårt att riktigt fatta, att hon skojat med honom. Hon känner igen honom och hon minns! Glädjen stiger inom honom. Han har inte gjort den här resan förgäves!

”Bueno venido, välkommen, Axel!” säger Maria mjukt och räcker ut sin hand och tar hans hand i son. ”Kom in!”

Han stiger in och dörren stängs bakom honom. När han vänder sig om står hon alldeles tätt intill honom. Han vet inte hur det går till, men plötsligt är hon i hans famn. Han håller sina armar runt sin älskade Maria på samma sätt som han gjorde för 38 år sedan. Han har nästan svårt att andas och drar djupt efter andan. Från Maria kommer ett ljud som låter som en snyftning. Han håller henne en bit ifrån sig och ser på henne. Hon har tårar i sina ögon och har drar henne intill sig igen och håller henne längre i sin famn och stryker hennes nacke.

Om och om igen mumlar han hennes namn, ”Maria, Maria...” Så många gånger som Axel drömt om att möta Maria men aldrig hade han kunnat föreställa sig det så här. Hon finns i hans famn, varm och levande,

välkomnade. Det är så fantastiskt att han nästan tror att han drömmer.

Varför skrev du inte?

Nu får Axel veta varför Maria aldrig skrev till honom. Han får också en stor, omtumlande nyhet.

Så drar sig Maria sakta ur hans famn. ”Här kan vi inte stå”, säger hon med en röst mitt emellan skratt och gråt. ”Kom, vi går in och sätter oss, vi har så mycket att prata om! Det är så mycket jag vill veta, det är så längre sen.” Hon för honom in i vardagsrummet ett ljust, vackert rum med vita och blå möbler och mängder av doftande vita rosor.

De sätter sig i soffan och han tar hennes hand och stryker den. En lång stund sitter de så, tysta, fulla av tankar och känslor. De vet inte riktigt var de ska börja, men så frågar Axel den stora, viktiga frågan: ”Maria, varför skrev du inte? Vad hände? Jag väntade och väntade på brev från dig!”

Maria drar djupt efter andan, hon har lite svårt att berätta men en bit i taget får Axel höra hennes historia. Hennes pappa hade hittat lappen med Axels adress. Han hade blivit rasande och bränt upp lappen och hon hade inte lärt sig adressen utantill.

”Jag kom inte ihåg ditt riktiga efternamn. Vi kallade dig alltid Axel Sjöman, men du hette något annat. Det fanns helt enkelt ingen att skriva till! En kort tid därefter förstod jag att jag var med barn ...” Axel tittar frågande på henne. ”Menar du att jag, att vi ...” ”Ja, Axel, jag väntade ditt barn. Och det var inte lätt. Jag trodde pappa skulle bli

fullkomligt dalen. Det var en fruktansvärd skandal på den tiden. ”Men jag visste ju ingenting”, säger Axel. ”Finns det ... Har jag ett barn här, menar du? Eller ...” ”Ja, Axel, du har en dotter som heter Veronica.”

Axel vet inte vad han ska säga, han är alldeles omtumlad. En dotter, som han inte vetat om, som han aldrig sett! Han märker inte att han kramar hårt om Marias hand, men Maria känner det och förstår att han är skakad. Hon stryker mjukt hans hand med sin andra hand medan hon talar: ”Nej Axel, du visste inte, du kunde inte veta, jag fick aldrig tala om det för dig. Men hon finns, hon är vacker, hon liknar dig på många sätt, inte minst med sitt ljusa hår, fast ögonen är bruna, som mina.”

”Om jag bara hade vetat ...” Axel skakar på huvudet. ”Om jag bara hade vetat ... Jag kunde ju inget göra!”

”Nej, du visste inte, men *nu* vet du. Du har en vuxen dotter. Hon är gift och bor han i Puerto Bueno och har har två barn, Sebastian, som är femton år, och Elina, som snart blir elva, underbara ungar, som är dina barnbarn – om du vill?”

”Om jag vill? Visst vill jag! Om jag *får*! Man kan väl inte komma efter trettioåtta år tvärs över jorden och bli pappa och morfar, bara så där! Vill du? Känner de till något om mig över huvudtaget?”

”Jaadå. De vet att på andra sidan jorden går en stilig blond man, som inte vet om att han har barnbarn här. De drömmer om att han en dag ska komma hit. Annars har de bestämt sig för att de ska åka till Sverige, till Göteborg,

när de blir lite äldre, och leta efter sin morfar. De talar ofta om sin dröm-morfar på andra sidan havet.”

”Herre Gud! Jag tror att *jag* drömmer! Det är för fantastiskt för att vara sant. Jag, morfar! Tack Maria, tack för den underbara gåvan!” Axel kramar Maria med all den glädje och värme han känner.

Men så håller han henne en bit ifrån sig och ser på henne.

”Men Maria! Hur gick det för dig då? Ensam, med barn, och jag som försvann. Hur gick det för dig? Hur blev ditt liv?”

Hur blev ditt liv, Maria?

Maria berättar nu för Axel hur hennes liv blev när han rest och hon som sjuttonårig upptäckte att hon väntade barn.

”Maria, berätta! Hur gick det för dig? Hur blev ditt lev? Du var sjutton år och gravid. Det måste ha varit ett helvete!”

”Ja, det var det nog, allra först, men sedan blev det faktiskt bra. Jag fick ett bra liv, trots allt. Och jag ska gärna berätta för dig, men först måste vi ha något att dricka, något att skåla i. Får jag bjuda dir på ett glas vin, som Veronicas man gjort. Han har en vingård och de tillverkar de mest underbara viner.”

Maria reser sig ur på soffan utan att vänta på svar och går för att hämta en flaska vin och två glas. I dörren till vardagsrummet vänder hon sig om och säger med sitt mjuka leende: ”Jag tänker bjuda dig på middag lite senare om du har tid och vill stanna hela kvällen förstås?” Axel ler varmt: ”Det blir nog svårt att få mig härifrån, nu när jag äntligen har hittat dig! Det är så mycket jag vill veta!”

Maria försvinner ut i köket, men kommer strax tillbaka med vinet, ett fat söta kakor och två höga glas. Hon fyller glasen med rött vin, som glimmar vackert i ljuset från den lilla lampan på bordet. Utanför fönstret har det blivit alldeles mörkt.

Maria tar ett glas och räcker det till Axel. Sen tar hon det andra glaset i handen och med värme ser hon honom i ögonen. ”Nu måste vi skåla för att du har kommit hit. Jag är så glad för det. Skål, Axel Sjöman, välkommen!” ”Skål,

Maria, för dig, Veronica och barnbarnen. Tack!”

De tar en klunk av vinet och sätter ser ner glasen. Maria sätter sig tillrätta i soffan, tätt intill Axel. Hon tar ett djupt andetag. ”Och nu”, säger hon, ”nu ska jag berätta, vad som hände sen du rest.

Jag blev förstas förtvivlad när pappa brände upp lappen med din adress, så att jag inte kunde skriva till dig. Men det var ingenting mot den förtvivlan jag kände, när jag förstod att jag vad med barn, ditt barn. Det var ju en skandal på en tiden, en katastrof. På samma gång var jag litet lycklig, konstigt nog, för det var ju ditt barn. Jag fick kvar något av den man som jag då älskade av hela mitt hjärta.

Jag blev ju tvungen att berätta det för mamma och hon berättade för pappa. Han blev rasande och sa inte enda ord till mig på flera veckor.

Sen blev det plötsligt bestämt att jag skulle gifta sig. Pappa kände en man i Mar del Plata, en änkeman över 40 år. Han var mer än dubbelt gammal som jag och hade två barn. Barnen, som var tio och tolv år då, behövde någon som tog hand om dem och han behövde en kvinna i huset. Jag skulle få föda mitt barn som gift kvinna, utan skandal.

Först var jag förtvivlad, bönade och bad att få slippa. Men det hjälpte inte, jag fick sluta skolan och gifta mig. Så småningom förstod jag att jag hade haft tur. Min make var en god man, han hade det gott ställt. Han blev mer som en far för mig, en god äldre vän. Och barnen blev som yngre syskon för mig. Jag födde min lilla Veronica och

alla älskade henne och turades om att skämma bort henne.

Under de första åren åkte jag till Puerto Bueno, så snart jag hörde att en svensk båt kommit in i hamnen. Jag låtsades att jag skulle hälsa på mamma och pappa. Jag gick fram och tillbaka på kajen med Veronica vid handen och jag hoppades och drömde om att du skulle vara med ombord på den båten, men det var du aldrig.

Så småningom slutade jag att drömma, jag accepterade mitt liv som maka och mor i Mar del Plata. Jag hade fullt upp att göra och jag slutade så småningom att längta hem, efter min familj och mina gamla vänner. Jag fick nya vänner där borta, och som sagt, en ny familj.

Vi var gifta i tjugosju år, innan han gick bort för tio år sedan. Då var hans barn för länge sedan vuxna och Veronica var gift med två små barn här i Puerto Bueno. Han lämnade efter sig tillräckligt för att jag skulle kunna köpa det här huset och flytta hem hit igen, nära Veronica. Jag fick också en änkepension, så jag klarar mig bra.

Så i det här huset har jag bott i smart tio år nu. Jag passar mina – våra – barnbarn när Veronica arbetar, sköter rosorna i trädgården och pysslar i huset. Ibland arbetar jag extra i modeaffären vid torget. Och om sanningen ska fram, så har mina tankar, under de här åren, ofta vandrat till dig. Var fanns du? Hur levde du? Jag började drömma om att du skulle komma.

Ja, det var mitt liv – och nu ä du här, Axel.”